

Probudily se již zpěvné háje

Píseň k sv. Janu Nepomuckému

Boží cesta, 1941, Velehrad

2. V české vlasti kolébka tvá stála,
ozářená nebes jasnotou,
duše tvoje láskou Boží vzplála,
andělskou se skvělou čistotou,
a Pán, spatřiv veliké tvé ctnosti,
povolal tě k velké důstojnosti:
budeš knězem Boha živého,
nepromluvíš slova křivého.

3. Jan, hle, na svícnu již církve stojí,
chlouba Prahy, světlo otčiny,
duše hříchem poraněné hojí
přezračným lékem s výšiny;
slovo pravdy věčné lidu hlásá,
Kristus jediná je světa spása,
a kdo Jemu srdce zamyká,
v nepravostech bídě zaniká.

4. A co ústy výmluvnými káže,
potvrzuje září života,
když pak svátost jazyk Janu sváže,
neleká ho smrti temnota;
nebojí se hněvu královského,
nezradit' on nikdy Boha svého,
nezjeví, co Pán mu zakázal,
jemuž na věky se zavázal.

5. Darmo Janu hrozíš, krutý králi,
darmo hory, doly slibuješ,
darmo kati pouta jemu dali,
marně na nevinného je šteš;
nežádáť on lesku tvého zlata,
přísaha jej váže svátosvatá,
lidé na něm nikdy nezvědí,
královna co řekla v zповědi.

6. Již jej ke Karlovu mostu vlekou,
již jej vrhli v lůno Vltavy.
Hvězdy jasné nad hlubokou řekou
ve věčném se běhu zastaví;
tam, kde tone mučedník, hle svatý,
v zázračný se věnec vinou zlatý,
jímž Bůh Jana zdobí navěky,
a na kraj divem září daleký.

7. Duši čistou blaží věčná sláva,
tělo svaté v Praze sladce spí,
jazyk neporušen pozůstává,
neprozradiv Božích tajemství;
nebe, země mučedníka slaví,
máj mu věnec na ctnou hlavu staví,
národ otcem svým jej nazývá,
za přímluvu světce prosívá.

8. Zasvěťme též jazyk službě Boží
za příkladem Jana statečným,
a když Pán prst na ústa nám vloží,
neplýtvějme slovem zbytečným!
Mluvme, když Bůh mluvití nám velí,
byť i svět nám brániti chtěl celý,
mlčme však též k Páně rozkazu,
nedbajíce žádných úrazů!

9. Slyš, ó slyš nás, otče, svatý Jene,
přimlouvej se za nás u Boha,
ať se nade vlastí stále klene
zlatá církev Páně obloha;
nechat' v národě tvém vždy se skvěje,
víra Cyrila a Metoděje,
aby jako hvězda spanilá
do nebe nám k tobě svítila!